

fra sin Afdelings Dplag, vare ikke blot Bomuldstaier, Stout og Mdvare, men ogsaa 10 à 12 Duge, samt to Stykker Gaandklæde-Dreil à 50 Alen. Det var altsaa temmelig betydelige Værdier. Lander havde nu en Kollektion for alle Industrilotterierne, og naar der tilfaldt hans Spillere Gevinster, vurderede til 4 Kr., hvoraf der var flest, gav han dem en Dug eller 6 Gaandklæder, medens han hos Lotteriet selv hævede det Bederlag af henved 4 Kr., som Lotteriet tillagde Spillerne, hvis de foretrak Penge istedetfor Gevinst. Derigjennem fik han sin Fortieneste, og ærede Medlemmer ville se, at den maa have været meget betydelig. Vurderingen deraf er imidlertid umulig; thi de Vurderinger, der findes hist og her i Forhørene, ere meget upaalidelige og løse, og de fleste Tyverier have slet ikke kunnet vurderes, idet de have fundet Sted gjennem lange Tider og efter et meget storartet Omfang. Det er ligeledes en Misforstaaelse, naar det er troet her — og det har man vist faaet Indtryk af ved Debatten under 1ste Behandling — at det navnlig er paa Grund af Forbindelsen med Fabriken, at disse Ordener have fundet Sted. Jeg tror ogsaa, at den høitærede Justitsminister antydede noget Saadant (Justitsministeren: Nei), men det er ikke Tilfældet; thi Tyverierne have ikke blot fundet Sted paa Fabriken, men efter fuldt saa stor en Maalestof ogsaa paa Anstalten, og det er saa langt fra, at Fabriken er mere impliceret deri end Anstalten, at blandt de Dømte er der kun 3 private Fabrikmestre, hvorimod der foruden Inspektøren og Spisemesteren er af Anstaltens Personale dømt 9 Ophjnsbetjente og 2 Dagvagter, og desuden ere Personer dømte, som stode i Forbindelse med Funktionærerne gjennem Udenforstaaende. Det er altsaa navnlig paa Statens Funktionærer i Anstalten, at det store Ansvar i denne Sag hviler. Man faar, naar man læser hele dette Referat, ogsaa Indtryk, at den Fange, der blev sendt til Horsens, blev egentlig sendt derhen til at fuldkommengjøre sig i Tyveri. Det Hele har været et Slags Akademi for Tyveri. Der er Ingen, der ikke har stjaalet, og var der en Enkelt, der ikke gjorde det, vilde han meget hurtig komme dertil; thi man faar det Indtryk, at Fangerne vare nødte dertil paa Grund af deres Stilling til Ophjnet. Der er et enkelt Exempel, som er ganske underligt; det er en Erklæring af en Fange ved Navn Simmonds, der synes at tyde paa en høj Grad af Slaphed i det Mindste fra Inspektørens Side med Hensyn til at forhindre den Slags Ting. Denne Fange, Simmonds, meddeler, at han engang fik Skrupler over, at Tyve-

rierne gif saa stærkt for sig, og at han i den Anledning henbødte sig til Inspektøren for at blive forflyttet til en anden Afdeling; men det havde ikke hjulpet. Han siger nemlig, at da Tyverierne vedbleve, forlangte han hos Inspektøren at forfættes til en anden Afdeling, da han ikke ønskede at mistænkes; men Inspektøren beroligede ham i den Henseende, saa at han blev, og han erfarede efterhaanden, at Tyverier vare noget Sædvanligt, som ikke forbaukede Mesteren. Det synes aabenbart at have været en Slags Nødvendighed for vedkommende Fanger, naar de kom derhen, at tage Del i den almindelige Udvikling, og det kan derfor ikke Andet end forundre, naar man ser, at de Fanger, der have deltaget i Bedragerierne, ere temmelig strengt straffede, hvorimod de Andre, der ikke ere Fanger, ere forholdsvis meget mildere straffede. For Fangerne var der saa megen Undskyldning som vel muligt; thi naar Staten sender en Mand i et Forbedringshus, hvor han lærer og af Ophjnet føres an til Tyveri, saa er det meget tvivlsomt, om man i Grunderen er berettiget til at straffe den Fange. — Det tredie Spørgsmaal, som ligeledes maa afgjøres, er, naar disse Ordener have fundet Sted. Ærede Medlemmer ville erindre, at det saavel i Pressen som her i Salen blev fremhævet til Forsvar for den nuværende Regjering, at det var Noget, der var slet gjennem mange Aar, lige siden Halvtredserne, og at tidligere Justitsministre i ethvert Tilfælde vare akkurat ligesaa skyldige som den nuværende Justitsminister, og at der slet ikke var nogen Grund til særlig at angribe den nuværende Justitsminister og lægge den nuværende Regjering det til Last, saameget mindre — blev der sagt — som det var den nuværende Regjering, der havde opdaget det, og det vilde altsaa naare være den, man burde takke, og de tidligere, man burde dable. Jeg har derfor gaaet samtlige Forhør igjennem, og jeg kommer til samme Resultat, som man kommer til ved at læse Dommen igjennem. Dette er en fuldstændig Misforstaaelse, det er aldeles urigtigt. Under tidligere Justitsministre have disse Bedragerier ikke fundet Sted; der har ganske vist fundet Ordener Sted (Aaberg: Ah!) Nei, det er ikke „Ah“, det er ganske rigtigt som jeg siger; jeg skal tage meget nøie for, hvad der har fundet Sted inden 1875. Det fremgaar saaledes af Forhørene, at Spisemesteren, selv i Tiden før 1875, naar der blev saltet, pleiede at tage et Stykke fra til sit eget Bord; men det er virkelig Noget, som ikke staar i Forbindelse med det systematiske Tyveri, som har fundet Sted. Det er Noget, som mangen en Koffepige gjør i en